

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/290/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3512210449
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3512210449.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Ivana Kubínyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o zaplatenie 125,- Eur a iné, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo dňa 19. novembra 2013, č.k. 10C/265/2012-78 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia sumy 125,- eur z titulu majetkovej škody a 459,16 eur z titulu nemajetkovej ujmy z dôvodu nečinnosti súdu v exekučnej veci na podklade zák.č. 514/2003 Z.z.

Súd prvého stupňa po právnej strane svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3 ods. 1 a/, d/, § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 3, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z.

Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že súdny exekútor podal v exekučnej veci 5 Er 415/2010 dňa 28.04.2010 žiadosť o udelenie poverenia. Súd vyzval oprávneného dňa 04.05.2010 na predloženie Zmluvy o úvere vrátane všeobecných zmluvných podmienok, avšak oprávnený nereagoval. Uznesením zo dňa 17.12.2010 okresný súd exekučné konanie zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26.01.2011. Na základe takto zisteného skutkového stavu veci dospel súd prvého stupňa k záveru, že navrhovateľ nepreukázal svoj nárok. V konaní neboli preukázané základné predpoklady pre skúmanie úradného postupu súdu, resp. vydania nezákonného rozhodnutia súdom v konaní vo veci udelenia poverenia pre vykonania exekúcie na podklade rozhodcovského rozsudku, ktorá bola vedená na súde pod sp.zn. 5Er/415/2010. Z priloženého exekučného spisu súd zistil, že exekučné konanie bolo zastavené. Ak navrhovateľ nebol s postupom prvého stupňového súdu spokojný, mal v prvom rade rozhodnutie o zamietnutí žiadosť napadnúť odvolaním. Keďže navrhovateľ takto nepostupoval nie je možné sa domáhať náhrady škody, resp. nemajetkovej ujmy podľa zák.č. 514/2003 Z.z.. Okrem toho navrhovateľ do skončenia konania ani nepredložil žiaden relevantný dôkaz, že si svoj nárok riadne uplatnil u odporcu, hoci ho súd na to v rámci predvolania na pojednávanie riadne vyzýval, keď ho žiadal, aby predložil všetky originály dokumentov súvisiacich s prejednávanou vecou. Prenášanie dôkazného bremena na odporcu, aby jeho súdu vyzval na predloženie predmetného spisu nemá žiadnu oporu v zákone. Z týchto dôvodov sa súd podrobnejšie nezaoberal meritom veci, ale návrh v celom rozsahu pre

neunesenie dôkazného bremena navrhovateľom zamietol. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi súd nepriznal náhradu trov konania, pretože si žiadne trovy neuplatnil.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý namietal, že v prejednávanej veci došlo v konaní k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., kedy účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. V konaní tiež došlo k vadám uvedeným v tom smere, že rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a tiež nedostatočne zistil skutkový stav. Pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal popretie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol pred vyhlásením rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe, nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a nemal možnosť sa k týmto dôkazom a tvrdeniam vyjadriť. Tým spôsobom súd prvého stupňa porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces s tým, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Namietal tiež, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, kedy navrhovateľ v samotnom návrhu upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť. Názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, ústavného súdu a Európskeho súdu v Štrasburgu neobstojí a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorý výsledok bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Súd sa preto dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Žiadal v konečnom dôsledku, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. z týchto dôvodov:

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v prejednávanej veci platí dispozičná a prejednávací zásada. Prejednávací zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkaz k preukázaniu tvrdenia. Účastník má povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu. K splneniu tejto povinnosti je viazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na ust. § 101 ods. 2 O.s.p. odvolací súd zdôrazňuje, že ust. § 101 ods. 2 O.s.p. predpokladá pre prejednanie v neprítomnosti účastníka konania skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie a nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie. Navrhovateľ v prejednávanej veci bol riadne predvolaný na konanie pred súdom prvého stupňa, kedy na v poradí prvé pojednávanie svoju neúčast' písomne ospravedlnil z dôvodu kolízie s inými pojednávaniami, pričom súd prvého stupňa jeho žiadosť akceptoval a pojednávanie nariadené na 03.09.2013 odročil za účelom opätovného predvolania účastníkov konania. Následne súd prvého stupňa vytýčil nový termín pojednávania na 22.10.2013, navrhovateľ predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 18.09.2013, svoju neúčast' písomne neospravedlnil, nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania a preto súd prvého stupňa správne vo veci rozhodoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti riadne predvolaného navrhovateľa ako aj v neprítomnosti riadne predvolaného odporcu, ktorý na rozdiel od navrhovateľa svoju neúčast' ospravedlnil a súhlasil s tým, aby súd prvého stupňa pojednával vo veci v jeho neprítomnosti.

Odvolací súd preto zdôrazňuje, že v prejednávanej veci nebolo porušené právo na kontradiktórne konanie. Podľa § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi vo veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí doručiť účastníkom tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho neprítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú, dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže plniť účastník od začiatku konania v návrh na začatie konania, vo vyjadrení k nemu mimo týchto procesných úkonov v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Navrhovateľa v množstve svojich podaní na súdoch tvrdí, že súd jej svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, avšak ako bolo vyššie konštatované v danej veci bolo nariadené pojednávanie na konkrétny termín, navrhovateľ bol riadne a včas predvolaný bez ospravedlnenia sa nedostavil s tým, že na pojednávaní sa súd oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu. Pokiaľ teda okresný súd na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom okresného súdu nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti, princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Okresný súd preto v prejednávaní dodržal zásadu priamosti, ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen Ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie vecí týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov. Postupom súdu prvého stupňa preto nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy SR k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávaných dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania.

Pokiaľ navrhovateľ spochybňoval v konaní zákonného sudcu s poukazom na § 15 ods. 1 O.s.p. odvolací súd zdôrazňuje, že o vylúčení zákonného sudcu už rozhodoval. Odvolací súd v aktuálnom konaní nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali nestrannosť zákonného sudcu. Dôvod na vylúčenie na sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnicstvo (viď. napr. uznesenie NS SR sp.zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmanej veci odvolací súd zdôrazňuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnicstvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za nemajetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z.

Zároveň na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodáva, že pokiaľ súdny exekútor podal na súd prvého stupňa dňa 28.04.2010 žiadosť o udelenie poverenia a to na základe exekučného titulu, ktorým je rozsudok stáleho rozhodcovského súdu za stavu, kedy exekučné konanie v konečnom dôsledku bolo zastavené, preto základné skutkové tvrdenie navrhovateľa v návrhu, že súd prvého stupňa nevydal poverenie pre súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote neobstojí a preto bol v konečnom dôsledku v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý dospel k záveru, že nárok navrhovateľa nie je dôvodný a to s poukazom na jeho skutkové tvrdenia tvrdené v návrhu ako aj s poukazom na neunesenie dôkazného bremena na strane navrhovateľa v prejednávaní veci.

Preto krajský súd ako súd odvolací v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, pričom zároveň dodáva, že pokiaľ sa navrhovateľ vo svojom odvolaní dovoláva ústavnej sťažnosti, ktorú podal na postup krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov o tieto sťažnosti ako vyplýva z ustálenej praxe boli ústavným súdom zamietnuté a preto ani táto námietka o rozhodovaní veci vylúčeným sudcom zo strany navrhovateľa dôvodná nie je.

V odvolacom konaní tak bol úspešný odporca, ktorý by mal v zmysle ust. § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním mu trovy nevznikli, a preto mu neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.